

L o v e c.

Zaznal se ni še beli dan,
 Temà leži čez hrib in plan:
 A lovec že hiti na lov
 Le s puško in s krdelom psov:
 Saj danes je rosnó polje,
 In v takem psi lahko sledé.

Tik gošče kočica stoji,
 Sirotna vdova v njej živi.
 Čez kolovoz na drugo stran
 Pod križ gre vdova slednji dan:
 V molitvi toči tu solzé
 Za rajnega moža dolgé,
 Ki ravno tukaj je umrl,
 Nesrečnika je voz pretrl.
 I danes vdova tu kleči,
 Kar lovec nádnjo zagrmí:
 »Da bès bi, starka, te ožgal!
 Glej, skoro bi ti z batom dal!
 Čemu nastavljaš se na pot?
 Le prec poberi se od tod!
 Ženica stopi v stran molčé,
 In lovec jezen dalje gré;
 Dospè na čakališče s psi,
 Razveže jih, na sled spusti.
 In v skok in v dir mu v les tekó,
 Srnjaka v lesu preženó.
 In hov! in bev! čez hrib in plan,
 Na desno zdaj, zdaj v levo stran;
 In hov! in bev! čez čer in rov,
 Kot nesla bi jih moč vetrov . . .

Visoko solnce že stoji,
 Glas psov se vedno bolj gubi.
 Nestrpno lovec godrnja,
 Nad vdovo škrtá, tla tepta.

V dolini poludne zvoni,
 S srnjakom psov še vedno ni.
 Razkačen trobi lovec v rog,
 Razlega se čez grič in log;
 Še trobi, kliče, kolne vmes,
 Odmeva mu le tihi les.

Temni se dan, navstaja mrak,
 Domov napoti se možak.
 Kar bevsknejo na vrhu psi,
 Srnjak se predenj pripodi.
 Brž sname puško si z ramé . . .
 Pa, skok! . . . umakne mu peté.
 Zdaj še-le lovcu žolč vskipí,
 Grozeče vdovi napretí;
 In kot razdražen divji vol
 Ubere lovec jo navzdol.
 In prilomasti tje pred križ:
 »Ho, vraga! zopet tu čepiš?
 Prestapljaš pot, prežiš povsod:
 Na!« — tresk! — »le čaraj zdaj drugod!«

Po dragah še odmeva strel,
 Z neba pogleda mesec bel;
 In groza — božji skrun strašan:
 Strel dal razpela mnogo ran;
 Iz ran pa vré rudeča kri,
 Po lesu križa se cedi . . .
 Ni vdovi skrivil ne lasú,
 O lovcu pak ni več sledú — —.
 Le vsako noč, kot bil bi lov,
 Po hribih bevskanje je psov;
 In ljudstvo plašno govori,
 Da tod se lovec pokori!

A. H.

